

Princip“, var hans Ord. Dog mente ogsaa han, at der kunde være nok saa megen Grund til at begynde dermed udenfor København.

Derefter tog en af Forslagsstillerne, *H. Bing* Ordet, og efter en Paavisning af, hvor haardt man trængte til „nyt Blod“ i Københavns Kommunalbestyrelse (hvorved han bl. a. betonedes, at mens Undervisningen i Kommuneskolerne i lang Tid havde været slet, skete der en væsenlig Forbedring, efter at Kvinderne havde faaet Indgang som Lærerinder), anbefalede han Forslaget med faa Ord, hvori han væsenlig gjorde gældende, at man ikke kunde indvende en eneste væsenlig Ting derimod.

Dette paatog dog *Hr. Scharling* sig, og det paa en ret opbyggelig Maade. For *Hr. S's* Bevidsthed eksisterer der ikke andre Kvinder end de, for hvem 800 Kr. om Aaret kun er en ubetydelig Hjælp til Handsker og Eau de Cologne, og som for Resten lader andre ernære sig. Saadanne Kvinder kan ikke kaldes økonomisk uafhængige, udtalte han med Rette. At der er Hundreder og atter Hundreder af Kvinder, som er lykkelige, naar de ved deres Hænders Gerning kun fortjene 800 Kr. om Aaret, aner han ikke. Nu det faar saa være! At han sidder i Rigsdagen bl. a. for at repræsentere disse Kvinders Interesser, generer ham altsaa ikke. Men mærkeligt er det dog, at en Repræsentant for Byen København ikke aner, at der er noget til, der hedder Kommunelærerinder.

Det vidste derimod *Hr. Hammerich*. Jo, der er virkelig Kvinder til, der maa ernære sig selv, men ser De mine Herrer, disse Kvinder er misfornøjede, fordi de ingen Mænd har, og det kan vi dog virkelig ikke skaffe dem; — naar de nu i Steden derfor forlanger Valgret, som vi *kan* give dem, lad os saa hellere nægte dem den med! Med en tiltalende Aabenhed erklærede han derpaa, at han ikke havde tænkt videre over Spørgsmaalet, men det var han vis paa, at her i Landet burde vi ikke begynde paa at give Kvinderne Valgret, før denne havde været prøvet i andre Lande „ikke gennem Generationer men gennem Aarhundreder“!

Ordføreren for Forslagsstillerne, *Hage* tog derpaa Ordet — men desværre var det ikke noget synderlig varmt Ord, han havde for det. *Bing* tog det derimod atter op og advarede mod at vente i Hammerichs „Aarhundreder.“ „Det har jeg ikke sagt“, raabte *Hr. H.* Rigsdagstidende viser imidlertid, at det ikke er muligt at lægge anden Forstaaelse i hans Ord.

Hermed sluttedes Udtalelserne. Den tredie Forslagsstiller, *Trier*, tog ikke Ordet. At han vil være dets varme Forsvarer, tør vi vel være sikre paa. Hvorledes Udsigterne iøvrigt stiller sig, er ikke godt at sige, især da Bergs Død nu sikkert vil virke paa Partiforholdene. Men vi vil dog bede Læserne særlig mærke sig Gads og Justitsministerens Udtalelser om, at Kvinderne udenfor København er nok saa nær til at faa Valg-